

Sygn. akt: I C 957/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olkuszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Michał Siemieniec
Protokolant:	sekretarka Weronika Chmiest

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 r. w Olkuszu na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. P. kwotę 14 400,00 (czternaście tysięcy czterysta 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. P. kwotę 5 537,00 (pięć tysięcy pięćset trzydzieści siedem 00/100) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 957/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 września 2016 r. powód J. P. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 14.400 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania pozwu, jego autor wskazał, że powód zawarł ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym. Umowa obowiązywała od dnia 29 lipca 2013 r. Zgodnie z postanowieniami umowy, w przypadku rozwiązania przez powoda umowy przed ustalonym w umowie okresem, pozwany miał prawo pobrać ze środków wpłaconych przez powoda opłatę za wykup, określoną w polisie jako opłata dystrybucyjna. Procentowa wysokość tej opłaty uzależniona była od tego, kiedy następowało przedterminowe rozwiązanie umowy. Powód miał obowiązek wpłacania kolejnych składek regularnie, a pobierane przez stronę pozwaną opłaty za wykup zmniejszały się jedynie procentowo. Jednak w rzeczywistości minimalna kwota opłaty za wykup w kolejnych latach obowiązywania umowy była co najmniej równa lub wyższa aniżeli opłata likwidacyjna pobierana w pierwszym lub drugim roku obowiązywania umowy, z uwagi na to, że wobec regularnych wpłat następował wzrost środków na rachunku powoda. Zawarta umowa uległa rozwiązaniu i w dniu 2 czerwca 2015 r. strona pozwana dokonała rozliczenia środków zgromadzonych na rachunku powoda. Całość środków zgromadzonych na rachunku powoda wynosiła 26.153,11 zł, jednak pozwany nie wypłacił powodowi całej tej kwoty, zatrzymując 14.400 zł tytułem opłaty za wykup. Powód, dążąc do polubownego załatwienia sprawy, pismem swojego pełnomocnika z dnia 2 listopada 2015 r. wezwał stronę pozwaną do zwrócenia pobranej opłaty za wykup w terminie 7 dni od daty

doręczenia pisma, pod rygorem wystąpienia na drogę sądową. Strona pozwana odmówiła zwrotu jakiegokolwiek kwoty. Żądana w pozwie kwota stanowi pobraną przez pozwanego opłatę za wykup. Zdaniem powoda opłata ta została pobrana bezprawnie, bowiem postanowienie umowne wprowadzające opłatę likwidacyjną (za wykup) jest klauzulą niedozwoloną w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc.

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 października 2016 roku pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany przyznał fakt zawarcia z powodem umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym OmniProft P. w dniu 29 lipca 2013 r. Integralną częścią umowy były ogólne warunki ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi OmniProft P.. Powód otrzymał pakiet ubezpieczeniowy zawierający polisę ubezpieczeniową i ogólne warunki ubezpieczenia, które były podstawą do zawarcia umowy ubezpieczenia. W czerwcu 2015 r. doszło do rozwiązania łączącej strony umowy ubezpieczenia i pozwany dokonał ustalenia wartości wykupu polisy i naliczył opłatę za wykup, zgodnie z postanowieniami OWU. Zdaniem pozwanego klauzula wprowadzająca opłatę za wykup nie ma charakteru abuzywnego, bowiem została napisana więcej niż prostym językiem i przedstawiona także w formie czytelnej tabeli. Pozwany podniósł także, iż postanowienia OWU regulujące wysokość świadczenia wykupu w poszczególnych latach trwania umowy określały świadczenia główne. W konkluzji pozwany wyjaśnił, że kwestionowane przez powoda klauzule nie mają charakteru abuzywnego i odpowiadają właściwości (naturze) stosunku prawnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 18 lipca 2013 r. J. P. złożył w (...) S.A. wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi. Wniosek został złożony na formularzu przygotowanym przez pozwanego. W oparciu o ten wniosek, doszło do zawarcia umowy i w dniu 29 lipca 2013 r. pozwany wystawił polisę nr (...), w której jako ubezpieczony został wskazany J. P.. Datę rozpoczęcia ubezpieczenia określono na 29 lipca 2013 r. Zakresem ubezpieczenia objęto: śmierć ubezpieczonego, śmierć wskutek nieszczęśliwego wypadku, śmiertelną chorobę. Wysokość rocznej składki ustalono na 12.000 zł. 50% składki przeznaczone zostało na nabycie jednostek uczestnictwa w funduszu kapitałowym (...), pozostałe 50 % składki przeznaczone zostało na nabycie jednostek uczestnictwa w funduszu kapitałowym (...).

[dowód: polisa nr (...), k. 7, wniosek o zawarcie umowy, k. 29]

Ogólne Warunki Ubezpieczenia na Życie z Ubezpieczeniowymi Funduszami Kapitałowymi OmniProfit P., mające zastosowanie do umowy zawartej przez powoda (w dalszej części uzasadniania: OWU) zawierały m.in. następujące postanowienia. Przedmiotem ubezpieczenia jest życie i zdrowie ubezpieczonego. Celem inwestycyjnym umowy jest długoterminowe inwestowanie przez ubezpieczającego środków pochodzących ze składek w fundusze (§ 3 OWU). Umowa zawierana jest na czas nieokreślony na podstawie poprawnie wypełnionego i podpisanego przez ubezpieczającego i ubezpieczonego wniosku (§ 6 ust. 1 OWU). Zgodnie z § 11 ust. 1 ubezpieczającemu przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy w dowolnym czasie ze skutkiem natychmiastowym. W przypadku wypowiedzenia umowy Towarzystwo wypłaca wartość wykupu. Wartość wykupu została zdefiniowana w § 2 ust. 1 pkt. 37 OWU, jako wartość, jaką Towarzystwo wypłaca w związku z rozwiązaniem umowy; składa się na nią Wartość polisy i Wartość dodatkowa pomniejszone o opłatę dystrybucyjną i opłatę za całkowity wykup Wartości dodatkowej wskazane w tabeli. W § 2 ust. 1 pkt. 35 OWU zdefiniowano Wartość dodatkową, którą stanowi wartość jednostek uczestnictwa zarejestrowanych na rachunku dodatkowym. W § 2 ust. 1 pkt. 36 OWU zdefiniowano Wartość polisy, jako wartość jednostek uczestnictwa zarejestrowanych na rachunku dodatkowym. W § 2 ust. 1 pkt. 18 zawarta została definicja pojęcia Rachunek, oznaczającego wyodrębniony dla danej umowy ubezpieczenia rachunek, na którym ewidencjonowane są jednostki uczestnictwa; Jednostki uczestnictwa nabyte za składki regularne i składki dodatkowe ewidencjonowane są na odrębnych rachunkach: rachunku składek regularnych (zwanym dalej Rachunkiem regularnym) i rachunku składek dodatkowych (zwanym dalej Rachunkiem dodatkowym). W § 2 ust. 1 pkt. 15 zamieszczona została definicja Opłaty dystrybucyjnej (opłata pobierana w przypadku całkowitego wykupu wartości polisy w okresie składkowym lub w okresie utrzymania umowy w wysokości wskazanej w Tabeli, w skład

której wchodzi koszty zawarcia umowy ubezpieczenia określone w § 26). Zgodnie z § 11 ust. 5 OWU, w przypadku rozwiązania umowy z przyczyn określonych w ust. 2 pkt. 3-5 Towarzystwo wypłaci ubezpieczającemu Wartość wykupu ustaloną zgodnie z § 27. W § 11 ust. 2 pkt. 3 wskazano na przypadek rozwiązania umowy w razie wypowiedzenia umowy przez ubezpieczającego. Według § 25 OWU, Towarzystwo z tytułu umowy pobiera następujące opłaty: 1) opłatę za ryzyko, 2) opłatę administracyjną, 3) opłatę operacyjną, 4) opłatę dystrybucyjną, 5) opłatę za całkowity i częściowy wykup Wartości dodatkowej, 6) opłaty za administrowanie grupą Funduszy i zarządzanie Funduszami. Wysokość opłat została określona w Tabeli. § 27 OWU zawierał następujące postanowienia. 1. Ubezpieczającemu przysługuje prawo do Wartości polisy i Wartości dodatkowej, z zastrzeżeniem ust. 2. 2. Ubezpieczający ma prawo do: 1) całkowitego wykupu Wartości polisy – w dowolnym czasie, 2) całkowitego lub częściowego wykupu Wartości dodatkowej – w dowolnym czasie. 3. W przypadku całkowitego wykupu Wartości polisy Towarzystwo wypłaca Wartość wykupu. 4. W przypadku całkowitego lub częściowego wykupu Wartości dodatkowej Towarzystwo wypłaca Wartość dodatkową lub jej odpowiednią część pomniejszoną o opłatę za całkowity lub częściowy wykup Wartości dodatkowej. 6. Z tytułu całkowitego wykupu Wartości polisy Towarzystwo pobiera opłatę dystrybucyjną określoną w tabeli jako procent składki pierwszorocznej uzależniony od roku polisy, w którym dokonywany jest wykup, z zastrzeżeniem ust. 7 i 8. Opłata o której mowa w zdaniu poprzedzającym pobierana jest w przypadku całkowitego wykupu wartości polisy w okresie składkowym lub okresie utrzymania umowy i nie może być wyższa niż wartość polisy określona na dzień umorzenia jednostek uczestnictwa, o którym mowa w ust. 5. W załączniku nr 1 do OWU zobrazowano w formie tabeli wysokość poszczególnych opłat i limitów. Wysokość opłaty administracyjnej określono na 10,89 zł miesięcznie, opłaty za ryzyko śmierci ubezpieczonego na 0,70 zł miesięcznie, opłaty za ryzyko śmierci ubezpieczonego w wyniku nieszczęśliwego wypadku na 0,25 zł miesięcznie, opłaty za ryzyko wystąpienia u ubezpieczonego choroby śmiertelnej na 0,05 zł miesięcznie. Opłaty za zarządzanie funduszami stanowiły od 1,70 do 2,95 % wartości całego funduszu rocznie. Opłata administracyjna za grupę funduszy, uzależniona od grupy, w jakiej znajduje się fundusz i wysokości składki regularnej w danym roku polisy została oznaczona jako wskazany w tabeli procent ilości jednostek uczestnictwa rocznie. Wysokość opłaty dystrybucyjnej określono następująco. W pierwszym roku polisy – 120% składki pierwszorocznej, w drugim roku polisy – 120% składki pierwszorocznej, w trzecim roku polisy – 115 % składki pierwszorocznej, w czwartym roku polisy – 115 % składki pierwszorocznej, w piątym roku polisy – 110% składki pierwszorocznej, w szóstym roku polisy – 110 % składki pierwszorocznej, w siódmym roku polisy i następnych latach do końca okresu składkowego lub okresu utrzymania umowy – 100 % składki pierwszorocznej.

[dowód: ogólne warunki ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi OmniProfit P., k. 31-37]

Na skutek rozwiązania przez powoda umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi OmniProfit P., Towarzystwo (...) umorzyło w dniu 3 czerwca 2015 r. jednostki uczestnictwa w funduszach kapitałowych powoda o wartości 26.153,11 złotych. Powodowi wypłacono kwotę 11.753,11 złotych, pozostałą kwotę 14.400 złotych zatrzymało pozwane Towarzystwo (...), jako opłatę za wykup.

[dowód: potwierdzenie realizacji wypłaty, k. 8]

Pismem z dnia 2 listopada 2015 r., przesłanym pozwanemu w dniu 4 listopada 2015 r. pełnomocnik powoda wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 14.400 złotych, pobranej tytułem opłaty likwidacyjnej.

[dowód: pismo z dnia 2 listopada 2015 r. z dowodem przesłania pozwanemu, k. 9-10]

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, pozwany pismem z dnia 2 grudnia 2015 r. odmówił wypłaty żądanej kwoty, powołując się na treść ogólnych warunków ubezpieczenia.

[dowód: pismo z dnia 2 grudnia 2015 r. z dowodem doręczenia, k. 11-12]

Powyższe okoliczności faktyczne ustalono w oparciu o dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Spór w sprawie dotyczył faktów, ale oceny umowy i ogólnych warunków ubezpieczenia z punktu widzenia przepisów prawa.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości. Powód opierał swe żądanie na twierdzeniach, że postanowienia OWU uprawniające stronę pozwaną do zatrzymania określonych procentowo kwot ze środków na rachunku powoda w związku z rozwiązaniem łączącej strony umowy stanowią klauzule niedozwolone w świetle art. 385¹ § 1 kc. Przepis ten głosi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Zgodnie z § 3 tego przepisu, nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Oczywiście jest, że unormowanie to odnosi się także do tych sytuacji, gdy określona klauzula zamieszczona jest nie w samej umowie, ale we wzorcu, takim jak ogólne warunki ubezpieczenia, wiążącym konsumenta w trybie art. 384 § 1 kc. Z art. 385² kc wynika, że oceny zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy, biorąc pod uwagę jej treść, okoliczności zawarcia oraz uwzględniając umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. Należy też zwrócić uwagę na treść art. 385¹ § 4 kc, regulującego kwestię ciężaru dowodu, który wprost stwierdza, iż ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje. W rozpoznawanej sprawie oczywiście jest, że kwestionowana klauzula była postanowieniem na które powód nie miał żadnego wpływu, postanowienie to bowiem stanowi element składowy OWU wprowadzonych przez ubezpieczyciela. Nie ma więc przeszkód do tego, by podważane przez powoda postanowienie umowne poddać kontroli w świetle art. 385¹ i nast. kc. Wbrew stanowisku strony pozwanej, reprezentowanemu też niekiedy w orzecznictwie, nie można uznać, że kwestionowana klauzula odnosi się do świadczenia głównego. O tym, czy świadczenie ma charakter świadczenia głównego decyduje cel stosunku prawnego, wynikający z postanowień umownych i przepisów prawa regulujących ów stosunek. Świadczenia uboczne mają charakter pomocniczy i mogą, choć nie muszą wchodzić w skład treści zobowiązania. Uprawnienie pozwanego ubezpieczyciela do zatrzymania określonej procentowo części wartości zgromadzonych na rachunku środków tytułem „opłaty dystrybucyjnej” aktualizuje się jedynie w razie rozwiązania umowy w określonym w OWU czasie. W typowym przypadku zatem – gdy umowa zostaje zrealizowana zgodnie z pierwotnym zgodnym zamiarem stron – uprawnienie do uzyskania przez pozwanego omawianego świadczenia w ogóle nie powstanie. Powstanie ono natomiast w przypadkach nietypowych, a więc, gdy dojdzie do przedwczesnego rozwiązania umowy – w okresie składkowym lub w okresie utrzymania umowy. Nie może więc być mowy o tym, by to świadczenie miało charakter świadczenia głównego, skoro nie w każdym przypadku tego rodzaju stosunku zobowiązaniowego powstanie.

Należy w tej sytuacji rozważyć, czy kwestionowana klauzula kształtuje prawa i obowiązki konsumenta – powoda - w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Uprzedzając dalsze uwagi wypada już w tym miejscu podkreślić, że zdaniem sądu, zakwestionowane postanowienie umowne, w którym Towarzystwo (...) zastrzega sobie uprawnienie do zatrzymania – w razie rozwiązania umowy - 120 % składki wpłaconej przez konsumenta w całym roku narusza interesy powoda w sposób rażący a zarazem jest sprzeczne z dobrymi obyczajami. Pewną wskazówkę przy kwalifikacji postanowień umownych jako abuzywnych stanowi art. 385³ kc, zawierający przykładową listę takich klauzul. Na szczególną uwagę na tle niniejszej sprawy zasługuje punkt 17 tego przepisu. Otóż, nakazuje on traktować jako abuzywną, klauzulę, która nakłada na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego. Wprawdzie w rozpoznawanym przypadku nie mamy do czynienia z karą umowną, ani z odstępnym, niemniej jednak – jak już wspomniano – lista klauzul abuzywnych z art. 385³ kc ma charakter tylko przykładowy i nie ma przeszkód, by za abuzywne uznawać

klauzul podobnych do zamieszczonych w tym przepisie, analogicznie niekorzystnych dla konsumenta, choć nie identycznych. Istotna w sprawie jest też okoliczność, że klauzula, o której mowa, została niejako ukryta w treści skomplikowanych OWU, przy czym „wychwycenie” rzeczywistego sensu tej klauzuli, jak również zrozumienie jej daleko idących skutków prawnych, jest bez pomocy profesjonalnego prawnika niezwykle utrudnione. Lektura OWU, w których liczne definicje odsyłają do dalszych paragrafów, ustępów i załączników jest bardzo utrudniona dla osoby nie mającej prawniczego przygotowania. Zdaniem sądu OWU nie spełniają podstawowych wymagań co do przejrzystości i mogą budzić wątpliwości interpretacyjne nawet u prawnika, a co dopiero u osoby nie dysponującej fachową pomocą prawną. Oczywiście wprowadzenie pewnych opłat w razie rozwiązania umowy przed terminem, na który została ona zawarta samo w sobie mogłoby zostać zastrzeżone w umowie, niemniej jednak winno to nastąpić w sposób klarowny. Sformułowania OWU dotyczące kwestionowanego przez powódkę uprawnienia pozwanego do potrącenia 120 % środków wpłaconych w pierwszym roku umowy w ramach opłaty dystrybucyjnej należy uznać za nie spełniające warunku „przejrzystości” a tym samym za sprzeczne z dobrymi obyczajami. Od Towarzystwa (...) dysponującego profesjonalną obsługą prawną można bowiem oczekiwać, by przygotowywał swoje wzorce umowne w sposób jasny i staranny, tak, by konsument mógł zrozumieć treść ciążących na nim obowiązków bez potrzeby zasięgnięcia pomocy prawnej u adwokata lub radcy prawnego. Nie wolno też tracić z pola widzenia faktu, iż przepisy regulujące problematykę klauzul abuzywnych zostały wprowadzone w celu implementacji Dyrektywy 93/13 (Dyrektywa Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.Urz. W.E. L 095, 21/04/1993). Dyrektywy, co prawda, wiążą jedynie państwa i są pozbawione tzw. bezpośredniego skutku horyzontalnego (nie mają zastosowania w stosunkach pomiędzy jednostkami), niemniej jednak ETS wielokrotnie wyrażał pogląd, iż sądy krajowe mają obowiązek interpretacji przepisów prawa krajowego zgodnie z przepisami dyrektywy (zob. orzeczenia V. C. and K. v. (...), C-14/83, publ. (...) 1984 r. s. (...), (...) SA v. La (...) de (...) SA, C-106/89, publ. (...) 1990 s. I- (...)). Uwzględniając powyższe stanowisko, należy przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy uwzględnić przepisy wspomnianej dyrektywy. Szczególne znaczenie na tle okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy ma wynikający z art. 5 dyrektywy obowiązek jasności i zrozumiałości wzorca umownego (W przypadku umów, w których wszystkie lub niektóre z przedstawianych konsumentowi warunków wyrażone są na piśmie, warunki te muszą zawsze być sporządzone prostym i zrozumiałym językiem). Jak już wyżej wspomniano, kwestionowana klauzula nie spełnia tych wymagań. Warto też podkreślić, że art. 5 dyrektywy w zdaniu drugim zawiera również regułę interpretacyjną, w myśl której w razie wątpliwości co do znaczenia postanowień umownych zawartych we wzorcu, należy przyjąć wykładnię najkorzystniejszą dla konsumenta. Zgodnie z tą zasadą, wszelkie niejasności w niniejszym przypadku należy tłumaczyć przeciwko ubezpieczycielowi, co dodatkowo umacnia stanowisko, że kwestionowana klauzula jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy powódki. Należy też zauważyć, że zgodnie ze stanowiskiem ETS, wyrażonym w wyroku z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie M. A. przeciwko C. d'E. de C., T. i M. (C.), C-415/11, publ. www.eur-lex.europa.eu, w sprawie, w której badana jest abuzywność klauzuli umownej, należy sprawdzić, czy przedsiębiorca traktujący konsumenta w sposób sprawiedliwy i słuszny mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby dany warunek (kwestionowaną klauzulę) w drodze negocjacji indywidualnych. Wynik takiego testu w niniejszej sprawie – w świetle zasad doświadczenia życiowego – jest oczywiście negatywny. Nie sposób na tle ustalonego stanu faktycznego przyjąć, by powód w razie indywidualnych negocjacji poszczególnych postanowień umownych zaakceptował rozwiązanie pozwalające na utratę 120 % środków zainwestowanych przez siebie w pierwszym roku umowy, czyli kwoty wynoszącej aż 14.400 zł, celem umowy było wszak inwestowanie.

Zgodnie z art. 385¹ § 2 kc jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 tego przepisu nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. W realiach niniejszej sprawy oznacza to, że w wyniku rozwiązania umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowymi funduszami kapitałowymi strona pozwana winna w oparciu o § 27 ust. 2 pkt. 1 i ust. 3 OWU wypłacić powodowi równowartość zgromadzonych środków („wartość wykupu”), bez potrącenia 120 % składki za pierwszy rok umowy (co stanowi uprawnienie pozwanej wynikające z klauzuli abuzywnej i jako takie nie wiąże). Z przedstawionych względów orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji. O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc. Na kwotę 5.537 złotych składają się: 720 zł opłaty od pozwu, 4.800 zł wynagrodzenia pełnomocnika – adwokata - ustalonego zgodnie z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r. poz. 1800 ze zm.), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

[SSR Michał Siemieniec]